

[Gustav Pedersen.]

Situation paafører Regnskabet Udgifter, som vi ikke er villige til at medvirke til at skaffe Dækning for. Men dette betyder ikke, at det for vort Vedkommende er ligeegyldigt, hvilke Indtægter der skaffes til Dækning af de paaførte Udgifter, og jeg vil sige, at det Lovforslag, der her foreligger, ikke virker umiddelbart tiltalende.

Hvis man gaar Forslagets Enkeltheder igennem, vil man lægge Mærke til, at det for langt de fleste af Posternes Vedkommende næsten udelukkende rammer den jævne Del af Befolkningen. Selvfølgelig har ogsaa de mere heldigt stillede i Samfundet et Forbrug paa disse Felter, men i Forhold til deres Indtægter betyder de forøgede Udgifter, der er Tale om her, i hvert Fald overordentlig lidt, ja, praktisk talt ingenting.

Det vil med andre Ord sige, at den første Del af det Lovgivningsarbejde, der skal skaffe Balance paa Statsregnskabet, for Udgifternes saavel som for Indtægternes Vedkommende retter Kravene til den daarligst stillede Del af Befolkningen. Det var Tilfældet, da man skulde begynde at sanere Indtægtsloven for de arbejdsløse, og ogsaa her, hvor det drejer sig om Indtægter til Dækning af Statens Udgifter, lægges den haardeste Byrde paa den almindelige Befolkning.

Den højtærede Finansminister erkendte selv, at nogen særlig Opfindsomhed laa der ikke i dette Forslag. Det er for praktisk talt alle Posters Vedkommende gamle Kendinge, som vi har truffet ved tidligere Kriseløve, blót altsaa med den Forskel, at man nu giver dem en Tak til.

Jeg skal erkende, at hidtil har de paa-gældende Omraader kunnet bære de Forhøjelser, der er faldet paa disse Felter, men jeg tror til Gengæld, at man skal være sig for at tro, at de kan bære Forhøjelser fuldkommen ubegrænset. Saa længe vi har en vis Pengerigelighed, som i ikke ringe Grad stammer fra, at man ikke kan købe en Række af de nødvendige Ting, er det vel sandsynligt, at ogsaa de Forhøjelser, der er Tale om her, kan dækkes, uden at det gaar nævneværdigt ud over Forbruget. Men jeg tror, jeg tør sige, for nu at tage den første og den største af Posterne, nemlig Tobakken, at man skal ikke deraf udlede, at det er fuldkommen ubegrænset, hvad der kan lægges over paa Tobaksforbruget. Omraadet har altid været „Prügelknabe“ for de skiftende Finansministre. Der er vel ikke gaaet nogen Periode, uanset hvem der har haft Regeringsmagten, uden at Tobakken har maattet holde for, og man er nu kommet saa højt

op, at man er nødt til at gøre sig klart, at nu begynder vi at nærme os en Situation, hvor Tobaksskatten bliver urimelig, og det gælder selvfølgelig i ganske særlig Grad for Cigaretterne.

Man kan diskutere, om dette er Luksus eller ikke Luksus. Da Finansministeren imidlertid ikke har villet gaa ind for, at det var ren Luksus, skal jeg undlade at gøre det og nøjes med at konstatere, at det nu engang hører med til Hovedparten af Befolkningens almindelige Forbrug, oven i Købet et Forbrug, som, naar det først er indarbejdet, er meget svært at afvikle igen. Jeg understreger, at de Forhøjelser, der hidtil har været foretaget paa denne Konto, er af en saadan Art, at det i Virkeligheden tidligere har været forudsat, at man nu var naaet til Maksimum, men der kommer altsaa nu fra Ministeren yderligere Krav.

Med Hensyn til Spiritussen vil jeg sige, at efterhaanden bliver Prisen for den stærke Spiritus's Vedkommende saa høj her i Landet, at det kun bliver den heldigst stillede Del af Befolkningen, der kan betragtes som Forbrugere. Med de Priser, der nu kommer paa Akvavitten og Spiritus af samme Styrke, er der Tale om Priser, som mindrebemidlede, hvis de har Forpligtelser paa anden Maade, overhovedet ikke kan komme i Nærheden af, og derfor er det maaske berettiget at sige, at det lidt efter lidt har udviklet sig til at være et Overklasseforbrug, der ikke i særlig Grad vedrører den mindrebemidlede Del af Befolkningen. Om det saa er rigtigt, at den bedre stillede Del af Befolkningen har Adgang til Stimulanser og de mindrebemidlede ikke har det, kan ogsaa diskuteres, men jeg skal i hvert Fald for mit Vedkommende, hvis jeg skal udtale nogen Forstaaelse af de Skatter, der er Tale om her, hævde, at den, der i og for sig laver mindst Ravage, maa være Skatten paa den stærke Spiritus.

Noget anderledes bliver det, naar vi kommer til Øllet, fordi det paa mange Maader gaar ind som et mere almindeligt Forbrug, men efterhaanden har faaet en Beskatning, som rammer overordentlig føleligt. Her kan man selvfølgelig sige, at man, hvis man ikke har Raad til at drikke bajersk Øl, kan drikke noget andet, og jeg ved ikke, om jeg forstod den højtærede Finansministers Udtalelse om, at der var Mulighed for at variere sit Forbrug, rigtigt, saaledes at han dermed mente, at man for Øllets Vedkommende kunde unddrage sig Afgiften ved at gaa over til et Forbrug af anden Karakter. Det vilde kun have været rigtigt, hvis